
Kronika

tvorcev poetov. «Njegove poslednje razprave so najbolj vneto analiza tega brezumnega čudeža, ki se mu pravi umetniški čin. Pri tem svojem drznem postopku je potegnil na dan nekaj biserov, morda baročnih, a nad vse svetlih in nevenljivih» (J. Cassou, *Nouv. Revue Française*, 1. 7. 25.). Med zadnjimi deli se odlikuje «Poetika» (1916), mnogo neobjavljenih pesmi in zapiskov ter roman «Psyché».

A. D.

Giovanni Papini je samouk, Florentinec, ki se je rodil 9. januarja 1881. Iz kratkih dat, ki jih poroča o sebi v antologiji laškega pesništva med leti 1900. in 1920., «Poeti d'oggi», posnemam, da mož veliko piše in izdaja, skoro ga ni količkaj imenitnega svetovnega lista doma in v inostranstvu, da ne bi dopisoval vanj. Ustanovil je in sourejeval celo vrsto izvrstnih italijanskih revij in časnikov, n. pr.: «Leonardo», «Anima» (z voditeljem sedanje opozicije proti Mussoliniju Amendolo), «Voce» in «Lacerba» (s pesnikom Sofficijem). Leta 1907. se je oženil in prebiva ponajveč v dolini zgornje Tibere. Njegova s preveliko produkcijo zvezana površnost je kriva, da ne pomeni toliko, kakor bi lahko. Kajti mož ima drugače mnogo temperamenta, ki ne pozna srednje mere, duhovit in vznosit slog ter preobilico idej, kakor so lastne le velikim duhom. Njegovo najboljšo delo «Storia di Cristo» mu je l. 1922. prineslo celó Noblovo nagrado. Zelo ga kvari tudi pogosto presedlavanje iz tabora v tabor. Pri nas je bil nedavno tega znan kot futurist, menda pa je ni literature in filozofske struje zadnjih dveh desetletij, od Nietzschejeve gor, ki bi ji ne bil pripadal. Sedaj je katolik, pa tiste prav fanatične, strankarske vrste. Sodim to po knjigi «Dizionario dell'omo salvatico». Njegova najbolj znana dela so poleg imenovanih — da omenim le nekatera, ki so doživela po tri in več izdaj: «Il crepuscolo dei filosofi», «Memorie d'Iddio», «24 cervelli» — iz te knjige je preveden esej o Waltu Whitmanu — «Buffonate», «Stroncature», «L'uomo Carducci», med ostalimi «Cento pagine di poesia» in «L'esperienza futurista». «Storia di Cristo» se prevaja v vse jezike; čul sem, da se pripravlja tudi slovenski prevod. *Kocjan.*

Tiskovna pomota. V 5. številu je v povesti *Suženje demona* na str. 309 med prvo in drugo vrsto zgoraj pomotoma izpadel tale odstavek:

Ko sem se nekoč v prvih dneh novembra vrnil iz šole, se je gospa s posemenljivim obrazom obrnila name in dela prst na usta. S pogledom je pokazala na obednico in pomežiknila.

Obstal sem. Ona je posluhnila; iz obednice so prihajali pretrgani glasovi. Stopila je k meni. Pošepnila mi je: «Moj mož!» Spačila je obraz v tragično masko in s tem podčrtala, kako ji je to dejstvo neljubo.

Glosa.

(Po Vidmarjevi metodi.)

Bedak, če hočeš biti pri nas modrijan,
brž reci modrecu, da je bedak —
in da nam boš vseh kritikov prvak,
šušmarja hvali, mojstra klevetaj!

Fran Albrecht.

Urednikov «imprimatur» dne 25. avgusta 1925.
